

Obsah

Předmluva Josefa Hrdličky	9
Úvodem	10

1. TEORIE

1.1. Psychosomatika	17
1.1.1. Princip psychosomatiky	17
1.1.2. Psychosomatické disciplíny – výchova k hlasu, výchova k řeči, dialogické jednání	19
1.1.3. Věřohodnost, sdělnost, autenticita, osobní účast	25
1.1.4. Celostnost	26
1.1.5. Skutečně slyšet a vidět	27
1.1.6. Zkušenost a zodpovědnost	29
1.1.7. Modlitba a dialogické jednání	31
1.1.8. Tělo	32
1.1.9. Vyjít ze sebe	33
1.1.10. Psychosomatická a duchovní kondice	34
1.1.11. Vztah důvěry	35
1.1.12. Procesualita	35
1.1.13. Život v pravdě	36
1.1.14. Nechat se být	37
1.1.15. Být na příjmu	38
1.1.16. Skutečnost jako oslovení	40
1.1.17. Odkládat myšlenky / Nespokojit se s dominancí intelektu ...	40
1.1.18. Psychosomatické a spirituální	41
1.2. Dobré kázání pohledem homiletiky	45
1.2.1. Homilie je nutná k posile křesťanského života	45
1.2.2. „Jen pokora a rozechvění umožňuje o Bohu něco říci...“	46
1.2.3. Pozvání k naději z evangelických kruhů	49
1.2.4. Dominikánská revue Salve	51

1.2.5. Kazatelství jako nebezpečná role	56
1.2.6. Umění pojmenovat milost	56
1.2.7. Radost jako nevýslovný dar	57
1.2.8. Dobré kázání, dobrý kazatel – pohledem homiletiky	58
1.2.9. Otázka projevu	61
1.3. Dobré kázání pohledem psychosomatiky	65
1.3.1. Mít co říct a umět to říct	65
1.3.2. Přiměřeně, srozumitelně, působivě a kultivovaně	66
1.3.3. Kázání jako specifická mluvní situace	67
1.3.4. „Mluvit lidskou řečí“ – naplněné sdělení a tvořivá komunikace	70
1.3.5. Vnímat se	72
1.3.6. Ručit za svůj projev	72
1.3.7. Sebekultivace	73
1.3.8. Zkušenost sama se sebou	74
1.3.9. Psychosomatický potenciál osobnosti	75
1.3.10. Požadavek dialogičnosti	76
1.3.11. Prostor	77
1.3.12. Zpětná vazba	78
1.3.13. Několikasměrná odpovědnost	78
1.3.14. Věrohodné kazatelství	79
1.4. Kritéria kazatelství, pojímaného jako příležitost k naplněnému sdělení	81

2. KAZATELÉ

2.1. P. Tomasz Waściński CSsR	87
2.1.1. „Být lidový znamená být lidský“	87
2.1.2. „Chceme-li dojít do nebe, musíme zainvestovat“	91
2.1.3. Názorně a prostě	103

2.2. Mons. Prof. PhDr. Tomáš Halík, Th.D.	108
2.2.1. „Kázání musí být součástí vysoké kultury“	108
2.2.2. „Kde chybí bázeň, roste strach a úzkost“	114
2.2.3. Sugestivně a s vášní	132
2.3. P. Mgr. Romuald Štěpán Rob, OP	141
2.3.1. „Atmosféra úžasu – to je chvíle, kdy jsem s kázáním spokojený...“	141
2.3.2. „To, co rodí církev, je eucharistie“	146
2.3.3. Emotivně a intenzivně	154
2.4. Mons. Doc. Ing. Mgr. Aleš Opatrný, Th.D.	160
2.4.1. „Kázání je hrozně nebezpečná věc...“	160
2.4.2. „Vykoupení má úžasnou moc“	166
2.4.3. Rozvážně a věcně	174
2.5. P. Mgr. et Mgr. Petr Augustin Beneš CSsR	180
2.5.1. „Bojím se velkých slov, za kterými nemůžu stát“	180
2.5.2. „To největší je nám darováno“	186
2.5.3. S neokázalou zúčastněností	196
2.6. Mons. Jiří Paďour OFM Cap.	203
2.6.1. „Aby se v církvi divadlo nehrálo...“	203
2.6.2. „Vnímat tajemství a zůstat na jeho prahu“	211
2.6.3. Sdělně a muzikálně	227
Závěrem	234
Literatura a prameny	237
Summary	240
Rejstřík	241